

На човѣшки души — въ сраменъ бѣгы!
 И възторгътъ сърдцата разтресе,
 И сърдцата, катъ луди тупятъ,
 И цвѣтя възъ геройтѣ валятъ
 Съ „Христосъ възкресе“.

Праздникъ свѣтълъ, великъ, идеаленъ!
 День на новъ, човѣшки животъ!
 Блѣнъ постигнатъ, столѣтия галенъ
 Въвъ душата на тъпканъ народъ!
 И навредъ радостта се разнесе
 И лицата съсъ сълзи облѣ,
 И въвъ дивни се думи излѣ:
 Христосъ възкресе!

И възкрѣсна тамъ правдата висша
 Чрезъ триумфа на българский мечъ.
 Волно духъ хвърка, волно грѣдь диша,
 Волно звучи и родната речъ.
 Македоню, дигай сърдце си:
 Надъ тебъ българско слънце изгрѣ
 Подиръ сръбската нощъ. Кайнъ умрѣ!
 Христосъ възкресе!

Летятъ полкове въ бури, прежеждий,
 Презъ чукари, презъ бездни летятъ,
 Прѣскаатъ радостъ и будятъ надежди
 И оковитѣ съ меча трошатъ:
 Брате мой, ти, който кръста изнесе
 На страданията съ духъ несломенъ,
 Отъ злс иго си вече спасенъ!
 Христосъ възкресе!

Летятъ полкове, градъ по градъ пада,
 Робътъ осъмва свободенъ човѣкъ
 На „урата“ подъ първиятъ екъ,